

sætning og Inventarium, forsaavidt samme ikke tilhører Brugerens selv, taxeres til den virkelige Værdi, den som fri Eiendom vilde have i Handel og Vandel (Jfr. Frdn. 7de Juni 1827 § 2). Eier Brugerens Bygningerne eller nogen af disse, da kommer den Værdiforøgelse, som Gaarden ved samme har erholdt, ham tilgode, ligesom der ogsaa bliver at tage Hensyn til de Forbedringer, som Brugerens selv har befestet ved Eiendommen, og for hvilke der ved Fæstefratrædelse vilde kunne fordres Erstatning, saavel som til de særegne Begunstigelser, der ved Erektionensbreve for Fideicommisser eller ved andre Dispositioner maatte være indrømmede Godssets Bønder. Denne Taxationssum, med Fradrag af en Trediedeel, er Kjøbesummen.

§ 15.

Al Gaardens Taxationssum, beregnet som i § 14 foreskrevet, tilsvares Kjøberens først det fem og tyvedobbelte Beløb af samtlige Ydelsler, der aarliggen paahvilede Gaarden ifølge Fæstebrevet eller Forpagningscontracten. Sæden beregnes til Penge efter Gjennemsnittet af de sidste 24 Aars Capitelstaxer, de tvende højeste og de tvende laveste Aar fradragne, og den aarlige Værdi af de øvrige Ydelsler bestemmes ved Taxation.

Haves Gaarden i Fæste, skal det, der bliver tilbage af Taxationssummen, tilsvares med et saa stort Beløb, som med Rente og Rentens Rente (til $3\frac{1}{2}$ pCt. aarlig) vilde give denne tilbageblivende Deel fra den Tid, Kjøbesummen begynder at forrentes, indtil Udløbet af Fæsterens eller den fæstebestidende Enkes Levetid, beregnet efter de nærværende Lov vedføjede Tabeller. Dog bliver herved at iagttage, at, saafremt Fæsteren er gift, og Levetiden, beregnet efter Hustruens Alder, vilde give et fordeelagtigere Resultat for Fæstebestidelsens Varighed, end naar den beregnes efter hans egen Alder, da lægges den Middeltid til Grund, som udkommer, naar Hensyn tages baade til Mandens og Konens formodede Levetid efter Tabellen. For at imidlertid Hustruens Alder saaledes skal kunne medtages i Beregningen, maa Ægtefæltet være indgaaet før denne Lovs Kundgjørelse.

Haves Gaarden i Forpagtning efter Frd.

15de Juni 1792 paa et bestemt Tidrum, lægges dette ligesom til Grund ved Beregningen af det Beløb, hvormed det, der bliver tilbage af Taxationssummen, skal tilsvares.

Formener Godsbesidderen, at Nogen, efter hvis Alder den formodede Levetid er beregnet, lider af en ulægelig Svagthed, som bestemt maa medføre en tidligere Død, end der efter ovenmeldte Beregning kunde ventes, kan han forandre, at tvende, af Amtmanden dertil udnævnte, Læger undersøge den Paagjældendes Helbreds-tilstand. Vægrer denne sig ved at undergive sig denne Undersøgelse, eller gaaer Lægernes Skjon — og i Tilfælde af Meningsulighed tilforordner Amtmanden en tredje Læge — ud paa, at en saadan Svagthed finder Sted, kan Eiendomsoverdragelse et fordres, med mindre der frasaltes Afslag paa Grund af en ved denne Person fortsat Brugsbestidelse. Den Lægerne tilkommende Godtgjørelse udredes af Godsbesidderen.

§ 16.

Skulde Godseteren antage, at der ved Afstaaelsen af noget til Fæstegaarden hørende Grundstykke, paa Grund af dettes Belliggenhed eller andre saadanne Forhold, vilde paaføres ham et særeget Tab, kan han herom fremsætte sin Paastand for Taxationscommissjonen, som ved Mægling imellem Parterne bør søge at tilvejebringe en mindelig Udjævning af dette Punkt, og, dersom en saadan ikke kan opnaaes, ved Kjendelse afgjøre, hvorvidt saadanne enkelte mindre Dele bør affondres fra Fæstegaarden og forbeholdes Jorddrotten, imod en forholdsmæssig Afgang i den efter § 10 bestemte Kjøbesum. I Tilfælde af en saadan Frastillelse er dog Brugerens, i Mangel af anden Overenskomst herom, berettiget til at beholde det afsondrede Grundstykke til Benyttelse paa samme Maade som hidtil, saalænge han eller hans Enke beholder Gaarden, imod at han derfor vedbliver at svare en forholdsmæssig Deel af de hidtilværende aarlige Afgifter.

§ 17.

De Bevillinger til ved Fæsteledighed at inddrage Fæstejord, som maatte være meddeelte forinden nærværende Lovs Kundgjørelse, beholde i Almindelighed deres Retskraft, uanset